

Sygn. akt VII K 364/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 listopada 2016 r.

Sąd Rejonowy – w Piotrkowie Tryb. VII Wydział Karny

w składzie:

Przewodnicząca: SSR Jolanta Korkus

Protokolant: st. sekr. sądowy Agnieszka Chojnacka

po rozpoznaniu w dniu 28.11.2016 roku, sprawy **J. P.**, syna S. i A. z domu M., urodzonego (...) w P.

oskarżonego o to, że:

w dniu 2 listopada 2015 roku ok. godz. 14:00 w P. na ul. (...) nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym, przez to, że kierując samochodem osobowym marki F. (...) nr rej. (...) zbliżając się do oznakowanego przejścia dla pieszych nie zachował szczególnej ostrożności w wyniku czego potrącił przechodzącego przez jezdnię po tym przejściu ze strony prawej na lewą pieszego W. W., któremu pojazdy jadące z przeciwka ustępowały pierwszeństwa, czym nieumyślnie spowodował u niego obrażenia ciała w postaci stłuczenia głowy, rany głowy w okolicy ciemieniowo-potylicznej prawej, stłuczenia przedramienia i stawu łokciowego prawego z krwiakiem podskórnym, stłuczenia prawego boku tułowia nad talerzem biodrowym, stłuczenia stawu skokowego prawego z krwiakiem nad kostką boczną, które to obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządów ciała na okres dłuższy niż siedem dni

tj. o czyn z art. 177 § 1 kk

1. na podstawie art. 66 § 1 i 2 kk, art. 67 § 1 kk postępowanie karne w stosunku do **J. P.** warunkowo umarza na okres próby 1 (jednego) roku;
2. na podstawie art. 67 § 3 kk orzeka wobec J. P. na rzecz W. W. kwotę 1000 (jednego tysiąca) złotych z tytułu częściowego zadośćuczynienia za doznana krzywdę płatną w terminie 3 (trzech) miesięcy od daty uprawomocnienia się wyroku;
3. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 146,84 zł (sto czterdzieści sześć złotych osiemdziesiąt cztery grosze) tytułem zwrotu poniesionych wydatków oraz kwotę 60 (sześćdziesiąt) złotych tytułem opłaty.

UZASADNIENIE

Oskarżony J. P. w dniu 02 listopada 2015r. około godz. 14:00 jechał jako kierujący swoim samochodem marki F. (...) nr rej. (...) w P. ul. (...). Jechał od strony ul. (...) i na skrzyżowaniu z ul. (...) miał zamiar skręcić w lewo w kierunku ul. (...). W samochodzie jechał sam z prędkością około 50 km/h.

(wyjaśnienia oskarżonego J. P. k. 31-32, szkic miejsca wypadku k. 6, protokół oględzin miejsca wypadku drogowego k. 7-8)

W tym czasie z prawej strony ul. (...)

(patrząc w kierunku jazdy oskarżonego) na oznakowane przejście dla pieszych wszedł W. W.. Oskarżony nie zauważył pieszego i potrącił go kierowanym przez siebie pojazdem. Po potrąceniu pieszego oskarżony zatrzymał pojazd, przepraszał pokrzywdzonego , starał się udzielić pomocy.

(zeznania W. W. k. 25-26, wyjaśnienia oskarżonego k. 31-32, zeznania B. S. k. 16-17 , zeznania Z. R. k. 19-20)

W wyniku potrącenia pokrzywdzony doznał stłuczenia głowy, rany głowy w okolicy ciemieniowo-potylicznej prawej , stłuczenia przedramienia i stawu łokciowego prawego z krwiakiem podskórnym , stłuczenia prawego boku tułowia nad talerzem biodrowym, stłuczenia stawu skokowego prawego z krwiakiem nad kostką boczną. Obrażenia te spowodowały naruszenie czynności narządów ciała pokrzywdzonego na okres powyżej siedmiu dni.

(zeznania W. W. k. 25-26, opinia lekarska k.14)

Oskarżony nie był nigdy karany.

(karta karna k. 24)

Oskarżony przyznał się do popełnienia zarzuczonego mu czynu i złożył wyjaśnienia zbieżne z ustalonym stanem faktycznym. Podniósł, że początkowo nie zauważył pokrzywdzonego, a gdy go już widział podjął manewr obronny hamowania pulsacyjnego, który nie przyniósł efektu.

(wyjaśnienia oskarżonego k. 31-32)

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego. Znajdują one całkowite potwierdzenie w pozostałych zebranych dowodach, także w zeznaniach obiektywnych świadków.

Sąd uznał także za wiarogodne zeznania W. W.. Są one jasne, wewnętrznie spójne i konkretne. Brak podstaw , aby odmówić im wiary.

Sąd zaakceptował również zeznania świadków B. S. i Z. R.. Świadkowie znaleźli się przypadkiem na miejscu zdarzenia, obserwowali jego przebieg i zdali dokładną relację ze swoich obserwacji. Pozostałe zebrane dowody podlegają akceptacji Sądu jako nie budzące wątpliwości.

Wobec tego zgromadzony materiał dowodowy podlega aprobachie Sądu w całości jako nie budzący zastrzeżeń.

Oskarżony J. P. wyczerpał dyspozycję art.177§1kk , ponieważ nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym przez to, że kierując samochodem osobowym m-ki F. (...) podczas zbliżania się do oznakowanego przejścia dla pieszych nie zachował szczególnej ostrożności w następstwie czego nie ustąpił pierwszeństwa pokrzywdzonemu W. W. przez co doprowadził do potrącenia pieszego i w konsekwencji nieumyślnie spowodował obrażenia ciała u pokrzywdzonego w postaci stłuczenia głowy, rany głowy w okolicy ciemieniowo-potylicznej prawej , stłuczenia przedramienia i stawu łokciowego prawego z krwiakiem podskórnym , stłuczenia prawego boku tułowia nad talerzem biodrowym, stłuczenia stawu skokowego prawego z krwiakiem nad kostką boczną, które to obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządów ciała pokrzywdzonego na okres powyżej siedmiu dni.

Oskarżony miał obowiązek zachowania szczególnej ostrożności , a więc ostrożności polegającej na zwiększeniu uwagi i dostosowaniu zachowania uczestnika ruchu do warunków i sytuacji zmieniających się na drodze, w stopniu umożliwiającym odpowiednio szybkie reagowanie. Oskarżony tego obowiązku nie dopełnił.

Oceniając stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego Sąd stwierdził, że nie jest ona znaczna. Oskarżony popełnił ten czyn nieumyślnie. Przyznał się do jego popełnienia, wyraził skruchę. Oskarżony jest emerytem, prowadzi spokojny, ustabilizowany tryb życia. Przepraszył pokrzywdzonego. Pokrzywdzony przyjął przeprosiny, wybaczył oskarżonemu. Oskarżony nie był nigdy karany. Biorąc powyższe okoliczności pod uwagę Sąd stwierdził, że oskarżony zasługuje na skorzystanie z dobrodziejstwa warunkowego umorzenia postępowania karnego. Sąd warunkowo umorzył

wobec oskarżonego postępowanie karne na okres próby 1 roku. Dla wzmocnienia wychowawczej roli postępowania karnego orzekł nawiązkę na rzecz pokrzywdzonego w kwocie 1000,00 złotych.

Ponieważ oskarżony osiąga stałe dochody Sąd obciążył oskarżonego kosztami sądowymi.

Z tych wszystkich względów Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.